

ledes. Naar der i 1866 var 1,600,000 Mennesker i hele Landet, skulde Antallet være omtrent 100; det blev 101 foruden Færøerne, altsaa 102. Antallet skal være omtrent efter det Forhold; men det udelukker ikke, at der gerne kan være 50,000 Mennesker i en Kreds og 5,000 i en anden. Der staar ikke noget om, hvor mange der skal være i hver Kreds. Der staar ikke et Ord om, at Kredsen skulle være lige store. Men at det har været Meningen alligevel, at de skulde være omtrent lige store, at der ogsaa skulde tages Hensyn til dette, det beviser Grundlovens Fædres Anvendelse af denne Bestemmelse baade i 1849 og i 1866, idet de nemlig have taget dette Hensyn, saaledes som jeg paaviste, da jeg første Gang havde Ordet. Og det er hverken mere eller mindre end dette samme Hensyn, som Grundlovens Fædre have anvendt i 1849 og 1866, der nu foreslaas anvendt af den højtærede nuværende Regering, hverken mere eller mindre. Saa jeg kan ikke se nogen uhyre Uretfærdighed der.

Der er en hel Del Bemærkninger af det ærede Medlem, som jeg ikke skal komme ind paa, især da jeg kun har Ordet for en kortere Udtalelse; men jeg mener at have Lov til at sige, at det bedste Bevis paa, hvad Grundlovens Fædre have ment, er deres egne Gerninger, deres egen Anvendelse af Grundlovens Bestemmelser; der kan ikke gives noget bedre Bevis.

„Møllestenspolitik“ har jeg ikke opfundet, det er det ærede Medlem, der har Æren baade for Navnet og for Politikken. Jeg har ingen som helst Fortjeneste med Hensyn til Møllestenspolitikken, paa ingen mulig Maade, men jeg har Lov til at sige, at naar man hænger uigennemførlige Spørgsmaal paa et Forslag, saa er det det samme, som det ærede Medlem i gamle Dage kaldte Møllestenspolitik. Og det ærede Medlem, det gentager jeg, maa være fortrolig med, at enten han finder Forholdstalsvalgmaaden rigtig eller ikke, er den uigennemførlig i dette Øjeblik. Og dette, absolut at ville gøre sit Samtykke til dette Lovforslag afhængigt deraf, er det samme som at hænge en Møllesten paa det, eller som det ærede Medlem maaske ufriwillig — jeg ved det ikke — kom til at udtrykke det, det samme som at sige: en Grundlovsændring vil jeg ikke være med til. Det ærede Medlem sagde dette, da han talte om dette Hensyn til Befolkningstætheden og Vælgertallet, og man fristes til at sige: Naar det ærede Medlem

absolut vil hænge umulige Ting paa Forslaget, er det det samme som at sige: En Grundlovsændring vil jeg ikke være med til.

Brandes: Jeg er gaaet ud fra, at den højtærede Konseilspræsident har forelagt dette Forslag for at føre det igennem, og dertil har jeg den Grund, at den højtærede Konseilspræsident har nævnt det eller i alt Fald nævnt dets Indhold i sin Programtale, hvor han sagde, at en af de Opgaver, han vilde søge at løse, var Gennemførelsen af en retfærdig Fordeling af Folketingsvalgkredsene. Nu er det bekendt, hvad ogsaa den højtærede Konseilspræsident har nævnt her i Dag, at han har gjort et tidligere Forsøg paa at løse denne Opgave, idet han nemlig ved en Forhandling med Partierne i Folketinget har forsøgt at samle dem om et Lovforslag, som skulde løse Spørgsmaalet ved Hjælp af en Valgkredslov. Dette Forsøg, har jeg nu hørt af den højtærede Konseilspræsident, er strandet, og jeg har jo ogsaa vidst det deraf, at det ikke er kommet frem. Men jeg forstod ikke ret Konseilspræsidenten paa dette Punkt. Saa vidt mig bekendt, erholdt han nemlig fra et Flertal i Folketinget det Svar, at man var villig til at gaa ind paa hans Forslag. Socialdemokraterne svarede saaledes; det radikale Venstre svarede saaledes, og jeg maa gaa ud fra, at ogsaa Regeringspartierne vilde følge ham deri, thi jeg kan ikke tænke mig, at han siddende som parlamentarisk Minister vilde have forelagt et saadant Forslag for andre Partier, hvis han ikke først og fremmest havde sikret sig sit eget Flertal. Tilbage stod kun Højre; jeg ved ikke, hvorledes Højre har svaret, men jeg kan ikke forstaa, hvorfor han ikke, atter følede sig som parlamentarisk Minister med et saadant Flertal som det, han havde i Ryggen i Folketinget, gik herop i Landstinget og forelagde Forslaget for at prøve, om han kunde faa det igennem her eller ikke. I den Henseende stiller jeg mig ganske ens med det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), som ogsaa undrede sig over, at den højtærede Minister ikke havde staaet fast paa sit Forslag. Jeg undrer mig dog mindre nu, fordi jeg faar det Indtryk, at den højtærede Minister egentlig ikke mente at ville gøre noget ved det nævnte Forslag. For han siger nu om det her foreliggende, at da det var gennemført i sin Tid i Folketinget med saa stor Enstemmighed, har han følt sig bundet til at føre det frem, skønt han ikke var rig-